

er ikke stemt for, at en Lov om en saa overordentlig vigtig Sag, der giver en Neggering en saa stor Møndighed, skal være vedvarende. Jeg tror dog, at vi til Gjengæld for, at vi fremskynde Forhandlingen af denne Lov, det være nu ved at lade den gaa igjennem med en enkelt Udbring eller helt uændret, maa have en Bestemmelse indsat, der fastsætter en Tidsfrist for Lovens Varighed, jeg vil f. Ex. sige et Aar. Loven kan da fornyes, hvis det sørgelige Tilfælde skulde indtræffe, at Saadant gjøres nødvendigt. Hvis det derimod er Meningen at faae en varig Lov for mulig tænkte Tilfældes Skyld, kunde man, naar det da ikke var under presserende Forhold, senere tage Sagen op til Behandling og da faae den fornødne Tid til at overveje de enkelte Bestemmelser. Jeg vil saaledes henstille til dem, der ønske Sagen hurtig fremmet, om ikke den Bestemmelse maatte medtages, at denne Lov skulde gjælde f. Ex. til 1ste Januar 1880. Det kan være, at der er flere, der maasse have den Følelse, at en Lov af den Betydning som denne er, hellere maatte have været underkastet en grundigere Drøftelse, for at man nærmere kunde bestemme den Bemyndigelse, Ministeren faar efter Loven; men disse kunne da muligens beroliges derved, at man fastsætter en saadan Frist, der vil sige saa meget som, at hvis vi skulde have en vedvarende Lov, kunde vi senere faae Tid til at overveje, om den skal være fyldigere, eller hvorledes den skal være.

Alberti: Min første Bemærkning angaaende denne Lov gaar i samme Retning som den sidste ærede Talers. Det foreliggende Lovforslag er vistnok i Almindelighed blevet forstaaet saaledes, at det skulde hjælpe til at afværge den for nærværende Tid i Rusland herskende Smittes Indbringelse og Udbredelse her i Landet; efter Lovforslagets Overskrift vil det imidlertid faae et langt større Omraade, da det jo er en ganske almindelig Lov mod pestagtige Sygdomme. Jeg vil nu spørge den høitærede Minister, om ikke derved i Virkeligheden Loven af 1852 om Ophevelsen af Karantænen mod Kolera og gul Feber sættes ud af Kraft. Hvis Ministeren faar den Bemyndigelse, han her søger om, har saa ikke Rigsdagen eller Kongen med, naar Loven stadfæstes, givet den høitærede Justitsminister eller hans Eftermand Lov til at indføre Forholdsregler og Bestemmelser mod Kolera og gul Feber? Jeg tillader mig at stille dette Spørgsmaal til den

høitærede Minister. Naar det bliver besvaret, vil man være et Stykke længere fremme til at forstaa, hvilket Omraade denne Lov skal have eller vil faae. Det var det Første, jeg vilde tale om. Dernæst kan jeg ikke undlade at bede den ærede Minister om nærmere at forklare den fuldstændige Modstrid, hvori Grundsatningerne i dette Lovudkast staa til den sidste Karantænelov af 1852. Karantæneloven af 1852 gif, som sagt, ud paa at ophæve enhver Karantæneforanstaltning imod Kolera og gul Feber. Lægerne og Sundhedskommissionen havde den Gang udtalt den Mening, at Kolera ikke var smitsom, og derfor fik vi Loven af 1852. Denne Lov indeholder den Bestemmelse, at Bæret og Personer kunne komme hertil uden nogen videre Forhindring, selv fra Steder, hvor der er Kolera. Den eneste Betingelse for, at der kan fordres Karantæne efter denne Lov er, at et Skib har Kolerasygge ombord. Grundsatningerne den Gang vare, at Smitten formentlig vilde indbringes gennem Personer. I dette Lovforslag, som den ærede Minister her fremsætter, siger han, at Smitten vil indbringes gennem Ting, og han bryder sig ikke om at have nogen Bemyndigelse til at holde Personer ude, som komme fra Egne, hvor Pesten er tilstede. Jeg siger, at der er en fuldstændig Modstrid imellem Grundsatningerne i disse to Karantænelove, og jeg beder den høitærede Minister om at udtale sig om, hvorvidt nu den ærede Sundhedskommission er kommen dertil, at den ganske forlader, hvad den udtalte i 1852, saaledes, at Ting nu skulle anses for at være mere smitsomme end Personer, medens dens Udtalelse i 1852 gif ud paa, at Personer vare stærkere Forplantere af Smittetof end Ting. Der var det mærkelige Træf, at efter at den kongelige Sundhedskommission og Justitsministeriet i 1852 havde faaet den Lov ud, at Karantæne ikke behøvedes imod Kolera, saa fik vi i 1853, 15 Maanedøer efter, den store Kolera-Epidemi herinde i Kjøbenhavn. Og hvorledes kom den her? Jeg vil bringe i Erindring, at denne Epidemi herskede her i Kjøbenhavn 10—14 Dage, inden Lægerne vidste, at den var her, og derfor blev det næsten umuligt at standse dens Udbredelse, og Epidemien endte saa med at have bortrevet, om jeg ikke feiler, omtrent 4000 Personer i Kjøbenhavn. Nu siger jeg, at efter den Erfaring, som vi da gjorde her i Byen, har jeg ingen Tilid til den kongelige Sundhedskommissions Erklæring om Smittelighed. Vi fik Kolera herind, efter hvad man den Gang sagde, gennem